

στος) είναι χωρίον ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὁχθῆς τοῦ Γοργίου. Μία στήλη, ἄλλοτε μὲν ὑψουμένη παρὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ σπηλαίου ὅθεν ἀναβλύζουσι τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ, νῦν δὲ κειμένη ἐν μέσῳ τῆς πλατείας, σὲ ἀνενηθμίζει ἀμέσως τὸν ποιητὴν, διότι ἐπ' αὐτῆς ἀναγινώσκεις τὴν ἀφελῆ ταύτην ἐπιγραφὴν· α Τῷ Πετράρχῃ. Σὲ στέλλω δὲ καὶ τῆς στήλης ταύτης καὶ τῆς οἰκίας τοῦ Πετράρχου τὰ ἱχνογραφήματα χάριν τῶν ἀναγνωστῶν σου.

Ἐγὼ δὲ πρὶν ἀναχωρήσω μετὰ μικρὸν εἰς Παρισίους, προτίθεμαι νὰ πράξω ἡδύτερόν τι καὶ θετικώτερον τῆς πρὸ τῶν ἱχνογραφημάτων μου θεωρητικῆς ἐκστάσεως τῶν ἀναγνωστῶν σου τούτων· δηλαδή μεταβαίνα εἰθὺς τῶρα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τὸ ἐπιγραφὴν ἔχον Λάουρα καὶ Πετράρχας, διὰ νὰ δοκιμάσω τὰς πέρκας τὰς ὁποίας καὶ αὐτὰς κατέγραψεν ὁ ἡμέτερος ποιητὴς εἰς τέμενος ἀθανασίας διὰ τῶν ἀθανάτων στίχων του.

Δ. Μ.

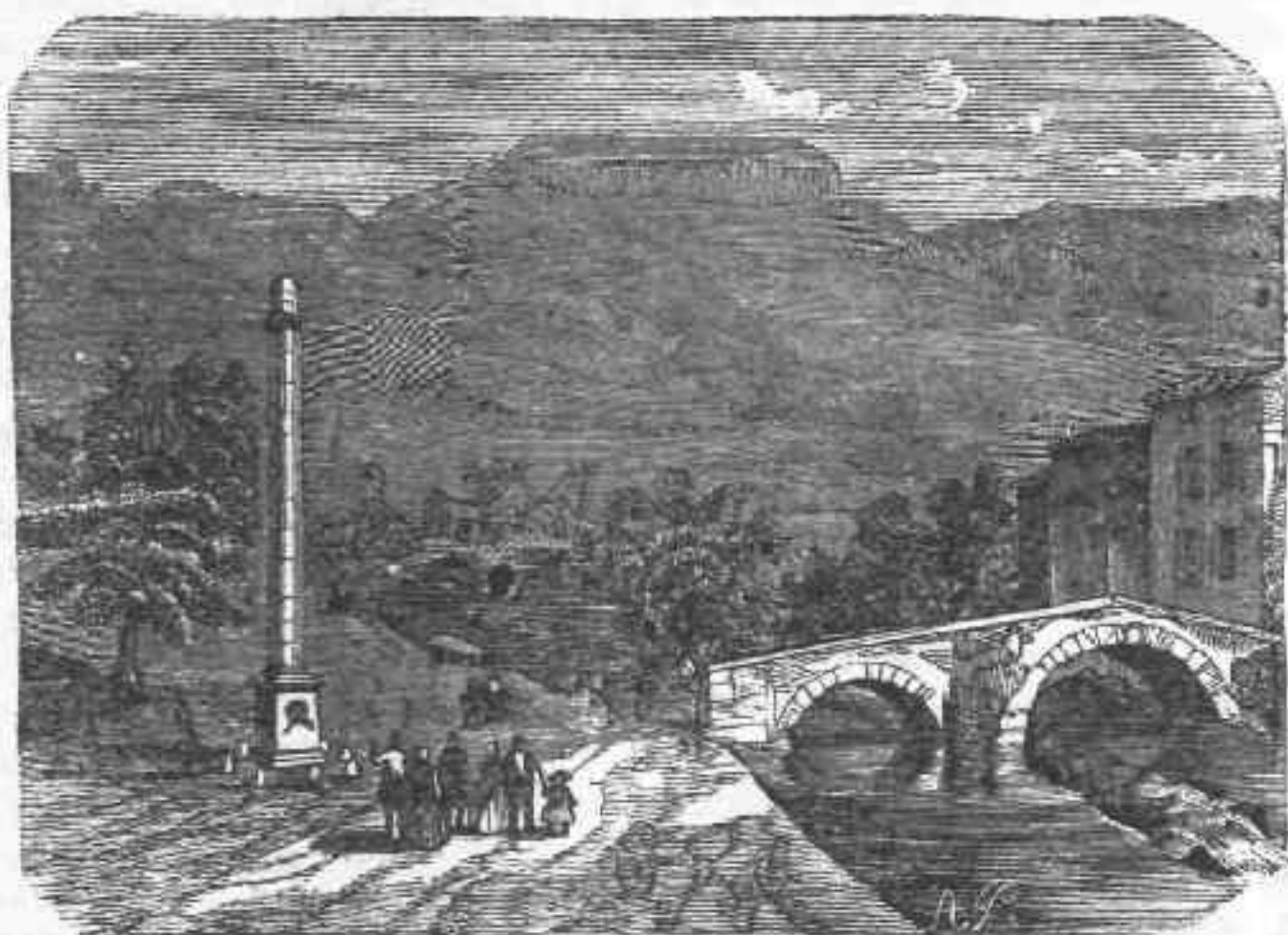

Οἰκία Πετράρχου.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

— 000 —

Ἑπόμνημα κύπελλοις περὶ τοῦ Αἰδασιμωτάτου πρεσβυτέρου καὶ Οἰκονόμου Κωνσταντίνου τοῦ ἐξ Οἰκονόμων, ὑπο Κ. Σιδίνα. Ἐν Τεργέστη, τόποις τοῦ Αὐστριακοῦ Αἰῶς, 1858. — Ἡ καλὴ ῥοικα τοῦ Εὐρίπου, καὶ ὁ μαγικόσαυρος τῆς Αἰθιόπης, ὑπὸ Α. Ζυγομαλά. Ἐν Ἀθήναις, τυπογραφεῖον Δακτυλίου, 1858. — Δημοσθένους ὑπὲρ Κτησιφῶντος περὶ τοῦ στεφάνου, ὑπὸ Γαβρ. Σοφοκλέους. Φιλοτίμῳ δακτύλῳ Δακτύλου Ἰωάν. Πυρλόγλου. Ἀθήναις, τόποις Π. Α. Σακελλαρίου 1858. — Ἐπιτομὴ Ἀγγλι-

Στήλη Πετράρχου.

πῆς Γραμματικῆς, πρὸς χρῆσιν τῶν Ἑλλήνων Σχολείων καὶ Γυμνασίων, ὑπὸ Γ. Πολυμῆρη. Ἐν Ἑρμούπολει, 1857. — Ἀγγλο-ἑλληνικοὶ διαλόγοι, ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ. Αὐτόσα, 1858. — Βίος Δαυρεντίου τοῦ ἀπὸ Μαδρίτου, τοῦ ἐπικαλουμένου Μεγαλοπρεποῦς. Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ ὑπὸ Χ. Α. Παρμενίδου. Ἀθήναι, 1858. — Νέα ποιήματα ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ, αὐτόθι.

(Τέλος. Ἰδὲ φυλλάδ. 200, σελ. 197.)

— 000 —

Ἀκολουθοῦντες λοιπὸν τὴν ἰδιαιτέραν ἡμῶν μέθοδον, τοὺς συγγραφεῖς ἢ μεταφραστάς τῶν ἀναγγελλομένων βιβλίων κατατάσσομεν εἰς τὴν πρώτην τῶν τριῶν τάξεων. Ὁ τὰ περὶ τοῦ αἰσθητικοῦ Οἰκονόμου δημοσιεύσας ὑπῆρξεν, ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ Ἰπομνήματος, μαθητὴς αὐτοῦ, πρὸς δὲ καὶ θαυμαστὴς τῆς παιδείας, τῆς πολιτείας καὶ τῆς περὶ τὴν διδασκαλίαν καὶ τὴν συγγραφὴν ἐμπειρίας τοῦ καλλικελεύτου ἐκείνου ὑμνωδοῦ τοῦ πρωτομάρτυρος Γρηγορίου. Τὸ Ἰπομῆμα, καὶ τοὶ περιέχοντες περιέργους καὶ ἀγνώστους εἰδήσεις, εἶναι μᾶλλον Λόγος ἐπικηδεύων ἐπὶ τὸ πανηγυρικώτερον ἐντεταμένος. Ὁρθῶς ἄρα ὠνόμασεν αὐτὸν αὐτοσχέδιον διότι ἡ βιογραφία ἀνδρῶν, οἷος ὁ Οἰκονόμος, δὲν εἶναι ἀπλὴ διήγησις τῆς γεννήσεως, τῆς αὐξήσεως, τοῦ ἐπαγγέλματος καὶ τοῦ θανάτου τοῦ βιογραφουμένου, ἀλλὰ συζητήσεις, βίαιος, ἀνατομία τοῦ βίου καὶ τῶν ἔργων αὐτῶν, πρὸ πάντων δὲ στάθμισις ἀπροσωπόληπτος καὶ ἀκριβὴς τῆς ἐπενεργείας τῶν ἔργων τούτων ἐπὶ τὴν κοινωνίαν χάριν τῆς ὁποίας ἐγένοντο, ἢ καὶ ἐπὶ τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἐκαίνο: ἤμασαν.

Ἡ συνήθεια ὠνόμασεν ἐξαιρέτως ὑπὲρ τῆς τοῦ δημοσίου τοῦς ὑπὸ τῆς ἐξουσίας μισθουμένους καὶ ὑπ' αὐτὴν τελούντας ἀρχὴν τινα, περιορισμένον ἔχονταν τὸν κύκλον τῶν καθηκόντων. Πολὺ ὁμως προσφύεστερον καὶ ἀληθέστερον ἔπρεπε ν' ἀποδοθῇ ἢ ἐπὶ κλησὶς αὐτῇ πρὸς τοὺς συγγραφεῖς, ὡς ὑπηρετοῦντας σύμπαν τὸ ἔθνος καὶ ἐνεργοῦντας ἐπ' αὐτὸ ὅσον οὐδ' ὀλόκληρος τῶν καλουμένων δημοσίων ἀνδρῶν ἢ σπεῖρα ἰσχύει νὰ ἐνεργήσῃ. Παράδειγμα ἔστωσαν αὐτὰ τὰ καθ' ἡμᾶς: τίς ἔσωσα τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα, τὸ Ἑλληνικὸν αἶσθημα, τὸν ἔρωτα πρὸς τὴν ἐλευθερίαν, ἐνὶ λόγῳ τὰ προσόντα τὰ συγκροτοῦντα ὅ,τι ὀνομάζομεν ἔθνος; Βεβαίως οὐχὶ οἱ μὴ ἐν τοῖς οὔσι πρὸ τοῦ 1821 ἔτους δημόσιοι ὑπῆρξαν, ἀλλ' οἱ συγγραφεῖς καὶ οἱ διδάσκαλοι. Αὗτοί ἦσαν οἱ φύλακες τοῦ ἱεροῦ πυρός: αὗτοί διδάσκοντες ἀδιακόπως τὴν προγονικὴν ἡμῶν ἱστορίαν, συνεδίδασκον καὶ τὸ καθήκον τοῦ νὰ ἀνακτήσωμεν τὴν πατρίδα, καὶ νὰ συμπλήρωμεν ἐκ νέου τὴν πρὸ αἰώνων συντριβείσαν ἀλυσιν τῆς ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας. Ὁ Κλέφτης, ὁ ὀρεσίβιος φιλελεύθερος, ὁ ἀλιπλανὴς νησιώτης, καὶ τοὶ Ἕλληνας, ἡ γνῶσιν ὁμως τὸ ἐνδοξὸν αὐτῶν ὄνομα, καὶ αὗτοί ἐκ τούτων χριστιανοὶς ἐπεκάλουν διὰ τοῦ ὀρθοδόξου χριστιανισμοῦ συνεδίδοντο πάντες πρὸς ἀλλήλους ὁποῖα καὶ ἂν ἦτο ἡ πατρίς αὐτῶν, καὶ ἡ Ἐκκλησία αὐτῇ ἀδελφὰς ἐν Χριστῷ ὠνόμαζε πάσης τᾶς

ὑπὸ τὴν πνευματικὴν αὐτῆς ὁδηγίαν φυλάς. Καὶ κλίνομεν μὲν γόνυ πρὸ τῆς συγκοινωνιακῆς ἐκαίνης προνοίας τῆς Ἐκκλησίας· ἀλλ' αὐτὴ δὲν ἀνεπτέρου τὸ φρόνημα, δὲν ἀνέφλεγε τὴν καρδίαν, δὲν ἀνεβίβαζε τὴν διάνοιαν εἰς τὸ ἕψος ὅπου φέρει μόνῃ ἡ γνῶσις τῶν συγγραμμάτων καὶ τῶν πράξεων τῶν ἡμετέρων προγόνων. Τὴν ἑλληνισμὸν ἄρα περιέβαλψαν, συνετήρησαν καὶ διέσωσαν μόνοι οἱ λόγιοι.

Ἀλλὰ καὶ σήμερον ὅτε συντηγόμεν λεπτὸν ψυχίον τοῦ ὅλου ἔθνους, τίς ἐκκαίει καὶ διατηρεῖ τὸ Ἑλληνικὸν αἶσθημα; Βεβαίως οὐχὶ οἱ πρωθυπουργοὶ καὶ ὑπουργοὶ καὶ νομάρχαι καὶ γραμματεῖς, « παρ' οἷς πολλάκις ἐνδοξότερόν ἐστιν, ὡς ἐλεγέτου ὁ Πλούταρχος, τοῦ σώζειν τὰ δημόσια τὸ χαρίζεσθαι τοῖς πονηροῖς », ἀλλ' ὁ ἀένναος λόγος τῶν διδασκάλων καὶ συγγραφέων, διαδιδόμενος καὶ παρρησιόδων εὐεργέτης καὶ παρρησιόδητος καὶ εἰς αὐτὰς τὰς ἐσχατίας τῆς ἀνατολικῆς χώρας.

Ὡς διδάσκαλος λοιπὸν καὶ ὡς συγγραφεὺς ἀρμόζει νὰ ἐξετασθῇ καὶ ὁ Οἰκονόμος. Τὸν βίον τούτου πρέπει, ὅστις ἐπιχειρήσει νὰ συγγράψῃ αὐτόν, νὰ διαιρέσῃ εἰς δύο· εἰς τὴν πρὸ τοῦ ἀγῶνος καὶ τὴν μετὰ τὸν ἀγῶνα ἐποχὴν. Καὶ κατὰ μὲν τὴν πρώτην, ἐξεταστέος ὁ Οἰκονόμος ὅπως καὶ ὁ Βενιαμίν, καὶ ὁ Κωνσταντᾶς, καὶ ὁ Δούκας, καὶ ὁ λοιπὸς τῶν λογίων ὅμιλος· κατὰ δὲ τὴν δευτέραν, ὡς θεμελιωτῆς ἢ ἀνακαινιστῆς Σχολῆς ἀποβλεπούσης τὴν πρὸς τὴν Πολιτείαν θέσιν τῆς Ἐκκλησίας. Τῆς τελευταίας ταύτης φάσεως τοῦ βίου τοῦ Οἰκονόμου ἡ ἀνάκρισις εἶναι σπουδαιότατη, οὐ μόνον διὰ τὸ περισπούδαστον τῆς ὑποθέσεως, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν ἀνταγωνιστὴν οὐτινος ἔτυχε, τὸν ἰσχνὸν μὲν τὴν φωνήν, φιλοκέρτομον δὲ καὶ κρατερόν μαχητὴν, τὸν Θ. Φαρμακίδην.

— Ἡ περὶ τῆς Παλιγγόρας τοῦ Εὐρίπου καὶ τοῦ Μεγαλοσαύρου τῆς Αἰδηψοῦ πραγματεία τοῦ Κ. Ζυγομαλά, καὶ ἄλλην ἀξίαν ἂν δὲν εἶχεν, ἔπρεπε πάλιν νὰ θεωρηθῇ ὡς εὐτυχὲς σύμπτωμα συντονωτέρως σπουδῆς περὶ τὰς ἐπιστήμας· διότι σπανίως μεταξὺ τοῦ πλήθους τῶν βιβλίων τὰ ὅποια ὁσμήρικι ἐκδίδονται παρ' ἡμῶν, ὑπάρχει καὶ συγγραφή περὶ ἐπιστημονικὸν ἀντικείμενον ἀσχολουμένη.

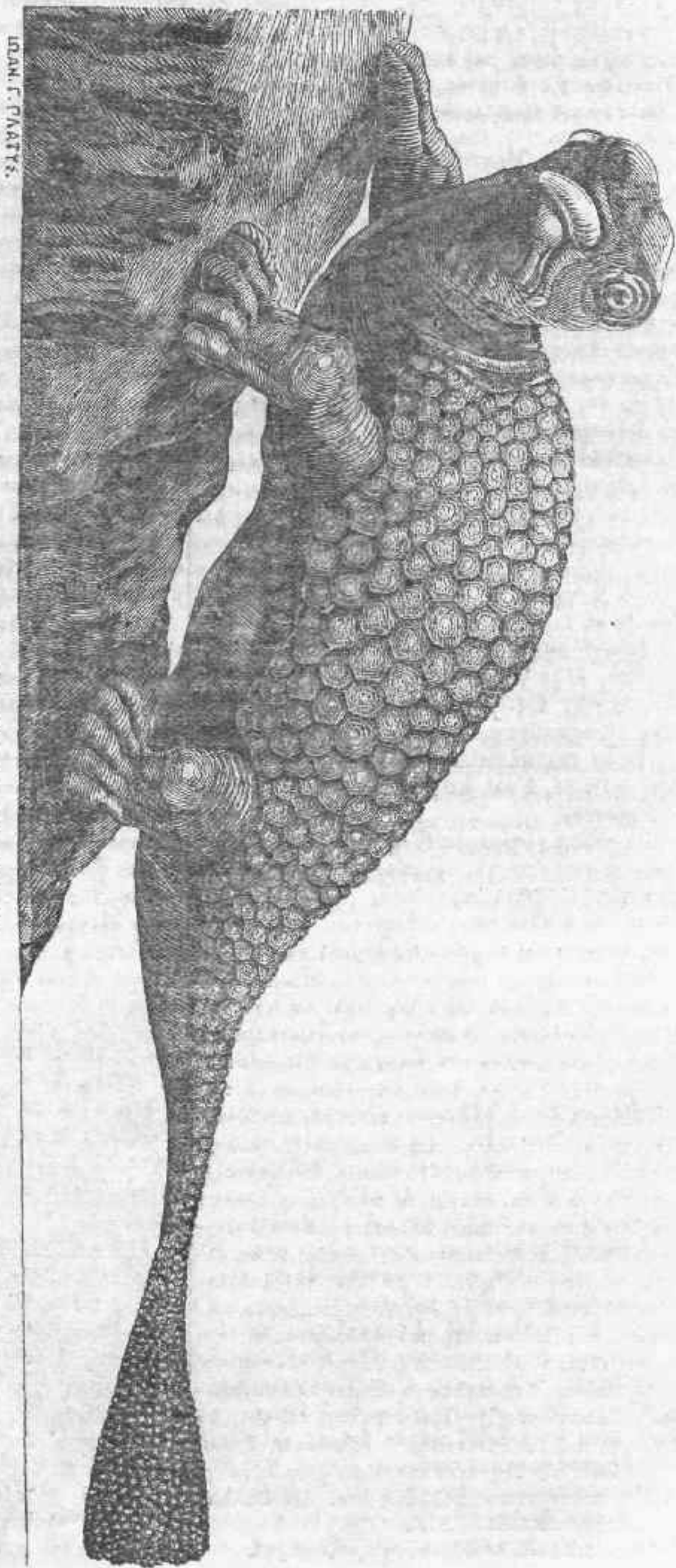
Ἐκ τῶν δύο ὑποθέσεων περὶ ὧν πραγματεύεται ὁ Κ. Ζυγομαλᾶς παρενθέτων καὶ ἄλλας ἀξιολόγους εἰδήσεις, περιεργωτάτη φαίνεται ἡ τοῦ Μεγαλοσαύρου τῆς Αἰδηψοῦ. Ὁ Μεγαλοσαύρος οὗτος, οὐτινος δημοσιεύομεν τὴν εἰκόνα, εἶναι κῆτος θαλάσσιον προκατακλυσμαῖον, ὃν ἔχον σάυρας καὶ μήκος 40 περίπου ποδῶν. Τὸ ἄνω μέρος τοῦ σώματος αὐτοῦ, ἀπὸ τοῦ τραχήλου μέχρι τοῦ ἄκρου τῆς οὐρᾶς, εἶναι φοιδωτόν, ἡ κεφαλὴ ὀγκώδης καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ ὑπερμεγέθεις· ἔχει δὲ καὶ πόδας ὡς σαλαμάνδρας, καὶ ὁ ἀμφίβιον.

Τοῦ θηρίου τούτου τὴν ἀπολίθωσιν παρατήρησε πρῶτος ὁ Κ. Ζυγομαλᾶς τὸ 1852 ἔτος παρὰ τὰ λουτρά τῆς Αἰδηψοῦ ἐπὶ κορυφῇ λορίσκου. Περιγράφων δὲ αὐτὸ ἐπιστημονικῶς, ἐπιφέρει εἰκασίαν πῶς εὗρεθῇ ἐπὶ τοῦ λόφου, καὶ καταλήγει τὸν λόγον

γον συνιστῶν πρὸς τὴν κυβέρ-
νησιν τοῦ νᾶ κοσμήσῃ τὸ μου-
σεῖον τοῦ Πανεπιστημίου διὰ
τῶν λευφάνων τοῦ τερατωδέ-
στερου τῶν πρώτων θηλασ-
σίων μεγαλοθηρίων τῶν ἀρ-
χίων ὠκεανῶν, τῶν ὁποίων ἡ
πλάσις συμφωνεῖ μὲ τὰς ἱερὰς
Γραφάς. »

Ἡ ἐν τῷ Μουσείῳ ἀπόθεσις
καὶ διατήρησις τοῦ κήτους
τούτου τόσῳ μᾶλλον εἶναι ἀ-
νγκαία, ὅσον ὁ Ἕλλην μεγα-
λόσαυρος περισωθεῖς, ὡς βι-
βαιῇ ὁ Κ. Ζυγομαλάς, ἀβλα-
βέστερος καὶ ἀκραιότερος τῶν
ἐν Εὐρώπῃ, πολύτιμον εἶναι ἀ-
πόκτημα τῆς ἐπιστήμης.

— Ἡ ὑπὸ τοῦ Κ. Γ. Σοφο-
κλέους ἐκδόσις τοῦ ὑπὲρ Κτη-
σιφῶντος κατὰ τοῦ στεφάνου
Λόγου, δύο τινά, συνήθη μὲν
πρὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀγῶνος,
σπανιώτατα δὲ καὶ ὅλως πα-
ρμεληθέντα σήμερον ἐξελέγ-
χει τὴν σχολίαν, λέγομεν,
τῶν συγγραφέων, καὶ τὴν συν-
δρομῇ ἐνὸς καὶ μόνου ὁμογε-
νοῦς δημοσίευσιν βιβλίου. Πρὸ
τοῦ 1821 ἔτους συνεχῶς ἐξε-
δίδοντο ἀρχαῖοι μετὰ σχολίων
καὶ οἱ μὲν διδάσκαλοι ἐδίδα-
σκον, οἱ δὲ μαθηταὶ ἐσπούδα-
ζον τὴν Ἑλληνικὴν οὐχὶ ἐκδό-
σεις τῆς Λειψίας, ἀλλὰ τοῦ Κο-
ραῖ, τοῦ Δούκα, τοῦ Κούμα,
τοῦ Κομμητᾶ, τοῦ Φαρμακί-
δου καὶ ἄλλων ἔχοντες ἀνά
χειρας. Ἀπὸ τῆς ἀποκαταστά-
σεως ὅμως τῆς Ἑλλάδος, πλὴν
τῆς χρηστομαθείας τῶν Κ. Βυ-
ζαντίου καὶ Ῥαγκαβῆ, τὴν ὁ-
ποῖαν, καὶ ἂν δὲν εἶχεν ἐλ-
λείψεις, ἐθαρόνθημεν βλέπον-
τες ἀενάως κατὰ μυριάδας
ἀντιτύπων ἐκτυπούμενην ὑπὸ
τοῦ Κ. Κορομηλᾶ μετὰ τῶν
αὐτῶν ἀμαρτημάτων, δεύτε-
ρος ἢ τρίτος ἴσως ὁ Κ. Σοφο-
κλῆς ἐξέδωκε μετὰ σχολίων ἐν
Ἀθήναις Ἑλλήνα συγγραφέα.
Ἀλλὰ φθόνος μηδεὶς! ἐρύθημα
μὴ ἀναβήτω ἐπὶ τὰς παρείας
τῶν ἡμετέρων φιλολόγων δι-
ότι ὁ Κ. Σοφοκλῆς εἶναι Καπ-
παδόκης, καί, ὡς γνωστόν, ἐξ
Ἀνατολῶν τὸ φῶς.

Ὁ Μεγαλόσαυρος τῆς Μιθῆν.

Ἄλλὰ μὴ σπεύδωμεν· πῶς νὰ σχολιάσωσι καὶ νὰ δημοσιεύσωσι συγγραφεῖς οἱ ἡμέτεροι φιλόλογοι ὅτε, πτωχοὺς ὄντας καὶ ἀποχειροδιώτους, ἦ, τὸ ἀληθέστερον, χειρῶνακτας, οὐδεὶς ἐνθαρρύνει; Πρὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀγῶνος, ὡς καὶ ἄλλοτε κατεδείξαμεν δι' ἀριθμῶν (*), ὅλα σχεδὸν τὰ βιβλία ἐξεδίδοντο τῇ συνδρομῇ συνήθως ἐνὸς ἐμπόρου, ἢ κληρικοῦ, ἢ, ὡς ἐκαλοῦντο τότε οἱ ἐγκριτότεροι, ἄρχοντος· διότι ὅλοι οὗτοι, οὐ μόνον καθήκον ἐθεώρουν νὰ ἐνεργετῶσι τὴν πατρίδα συντρέχοντες εἰς μόρφωσιν χρηστῶν καὶ πεπαιδευμένων πολιτῶν διὰ τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων, ἀλλὰ καὶ τὴν ἰδίαν φιλοδοξίαν ἐθεράπευον συνδέοντες καὶ ἀπαθανατίζοντες τὸ ἴδιον ὄνομα μετὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ συγγραφέως. Σήμερον δέ; Ναὶ μὲν συνεισφέρουσιν οἱ ὁμογενεῖς, πολλοὶ ὅμως χάριν ἐπιδείξεως καὶ ὅπως ἀμειψθῶσι διὰ παρρησιῶν. Ἀλλ', ὦ ἀγαθοί! τῶν παρρησιῶν τὸ μνημόσυον ταχέως ἀπολεσθήσεται μετὰ τοῦ ὁμιλήτου· ἡ μνήμη ὅμως τῶν Ζωσιμῶν, εἰς ὧν τὰ στήθη οὐδέποτε ἐστίλφη παράστημον, θίλει ζῆ εἰς αἰῶνας.

Εὐγνωμοσύνης ἄρα ἄξιός ἐστιν ὁ Κ. Λάζαρος Πυρλόγλου, ὁ φιλοτίμως καὶ ἀνεῖ προσδοκίας παρρησιῶν δαπανήσας εἰς τὴν δημοσίευσιν τοῦ ὑπὲρ Κτησιφῶντος λόγου, καὶ δαπανήσων εἰς τὴν ἐκδόσιν καὶ τῶν λοιπῶν λόγων τοῦ Δημοσθένους.

Τὰ σχόλια τοῦ ὑπὲρ Κτησιφῶντος ἤρπαισθη ὁ φιλόπονος ἐκδότης ἐκ τῶν δοκιμωτέρων ξένων καὶ ἡμεδαπῶν ὑπομνηματιστῶν· ἀλλ' ἀποροῦμεν διὰ τί προτιμήσας ἔγραψε ταῦτα εἰς τὴν καθομιλουμένην. Τὰ σχόλια δὲν γράφονται χάριν τῶν πολλῶν, ἀλλὰ χάριν τῶν σπουδαζόντων τὴν Ἑλληνικὴν. Διὰ τοῦτο καὶ αὐτὸς ὁ χυδασιολόγος Κοραῖς ἐλληνιστὶ ἐξέδοτο τὰ τοιαῦτα.

— Ὁ Κ. Γ. Πολυμέρης θέλει ἀφεύκτως νὰ μάθωμεν Ἀγγλικά, καὶ πρὸς τοῦτο μετὰ σπανίας δραστηριότητος συνέγραψε καὶ ἐξέδοτο ἀλληλοδιαδόχως λεξικά, γραμματικὰς, δικλόγους, ἀναγνωσματάρια, συλλογὰς, τῶν ὁποίων τὴν τιμὴν προσδιώρισεν ἐπιτηδὲς μετρίαν. Καὶ ἔχει δίκαιον ἐργαζόμενος εἰς τοῦτο· διότι ἡ Ἀγγλικὴ γλῶσσος κατέστη σήμερον ἀναγκαία ὅσον καὶ ἡ Γαλλικὴ, καὶ ἀναγκαιοτέρα μάλλιστα πρὸς τοὺς ἐμπορευομένους. Τὸ κέντρον τῆς ἐμπορίας εἶναι ἡ Ἀγγλία· καὶ ὅταν μετὰ τινα χρόνον ἐνωθῇ ἡ Μεσόγειος μετὰ τῆς πέρην θαλάσσης διὰ τῆς διώρυγας τοῦ Σουέζ, οἱ ἡμέτεροι ναυτιλλόμενοί τε καὶ ἔμποροι θέλουσιν αἰσθανθῇ ἔτι μάλλον τὴν ἀνάγκην τῆς Ἀγγλικῆς διὰ τὰς μελλούσας σχέσεις πρὸς τοὺς διαπώτας τῆς Ἰνδικῆς. Τὸ καθ' ἡμᾶς, ὅπως εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῆς Γαλλικῆς ὑποχρεοῦνται οἱ μαθηταὶ τῶν σχολείων, οὕτω καλὸν νομίζομεν νὰ ὑποχρεωθῶσι καὶ εἰς τὴν τῆς Ἀγγλικῆς. Ταύτης καὶ οἱ εἰς τὰ γράμματα καὶ τὰς ἐπιστήμας ἀσχολούμενοι ἔχουσι χρεῖαν· διότι τὴν Ἀγγλίαν κοσμοῦσιν ἐμβριθεῖς συγγραφεῖς, προτιμότεροι πολλὰκις καὶ τῶν Γάλλων

καὶ τῶν Γερμανῶν, ὥς μὴ ἔχοντες μήτε τούτων τὴν μεταρσιολοσίαν, μήτ' ἐκείνων τὴν εἰκασιότητα.

— Εὐτυχὴς ἀληθῶς ἡ ἰδέα τοῦ Κ. Παρμενίδου τοῦ νὰ μεταφράσῃ καὶ διαδώσῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸν βίον Λαυρεντίου τοῦ ἀπὸ Μεδίκων, διότι ἀνάγκη νὰ γνωρίζωμεν τοὺς εὐεργέτας τοῦ ἡμετέρου ἔθνους καὶ νὰ εὐγνωμονώμεν πρὸς αὐτούς, πρὸς ἐκείνους μάλιστα οἵτινες ἐν ἡμέραις ὀλέθρου καὶ κατὰδιωγμῶν, οὐ μόνον ἀσυλὸν ἔδωκαν πρὸς τοὺς πατέρας ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ συνετέλεσαν εἰς τὴν διατήρησιν τῆς γλώσσης καὶ τῶν συγγραμμάτων τῶν ἐνδόξων ἡμῶν προγόνων. Γνωστὸν δὲ ὅτι ἐκ τῶν τὰ μάλλον συνετελεσάντων εἰς τοῦτο ὑπῆρξεν ὁ ἐκ Φλωρεντίας Λαυρέντιος, περὶ τῆς βιβλιοθήκης τοῦ ὁποίου καὶ ἡ Παρθώρα εἶπεν ἄλλοτε ὀλίγα τινά (φυλλάδ. 137, σελ. 451). Ὑπὸ τὴν σκέπην τούτου κατέφυγον καὶ ὁ Χρυσολωρᾶς, καὶ ὁ Λάσκαρις, καὶ ὁ Ἀργυρόπουλος καὶ τόσοι ἄλλοι ἐκ τῶν ἐπισήμων τοῦ Βυζαντίου σοφῶν, καὶ δι' αὐτῶν ἐκείνου ἀναλωμάτων ἡγοράσθησαν καὶ ἀπετέθησαν μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαθείας εἰς τὴν ἐπώνυμον αὐτοῦ βιβλιοθήκην πλήθος Ἑλληνικῶν χειρογράφων.

Ὁ μεταφραστὴς ὑπῆρξεν ἐπίσης εὐτυχὴς καὶ περὶ τὴν ἐκλογὴν· διότι ὁ Ἀγγλος συγγραφεὺς, οὗ τινος τὸ πόνημα μεταφράσθη εἰς πολλὰς γλώσσας, εἶναι ἐκ τῶν γνωστοτέρων βιογράφων τοῦ Λαυρεντίου.

Συγχρόνως μετὰ τοῦ βίου τοῦ Λαυρεντίου ὁ Κ. Παρμενίδης ἐξέδοτο καὶ τόμον νέων αὐτοῦ ποιήσεων. Τούτων τινάς, προδημοσιευθείσας διὰ τῆς Παρθώρας, γινώσκει ὁ ἀναγνώστης, καὶ δύναται νὰ ἐπιφέρῃ, ἐκ προκαταβολῆς οὕτως εἰπεῖν, γνώμην περὶ τῆς ἀξίας αὐτῶν. Τῆς ποιητικῆς ἱκανότητος τοῦ Κ. Παρμενίδου ἀνέγνωμεν ἄλλοτε εὐμανεστάτην κρίσιν ἐν τῇ Illustration τῆς Γαλλίας, καὶ ἐχάρημεν ἰδόντες ὅτι καὶ οἱ ξένοι τιμῶσι τὰ ἔργα τῶν ὁμογενῶν.

Καὶ ταῦτα μὲν ἱκανὰ περὶ τῶν προαναγγελθέντων βιβλίων. Περαίνοντες δὲ τὸν λόγον, κρίνομεν καλὸν, ἀνατρέχοντες εἰς ὅσα εἶπομεν ἐν τῷ πρώτῳ μέρει τοῦ ἀρθροῦ τούτου, νὰ ἐπενθυμίσωμεν πρὸς τοὺς συγγράφοντας, οὐδὲ τὸν σχεδιογράφοντα τὴν βιβλιογραφίαν ταύτην ἐξαιροῦντες, δύο παραδείγματα ἅτινα ἀρνούμεθα ἐκ τῆς Γαλλικῆς ἱστορίας.

Ὑπέβαλέ τις ποτὲ πρὸς τὸν περιώνυμον Σατωβριάνδον πόνημα, παρακαλὼν νὰ εἴπῃ ἀυστόλως τὴν ἰδίαν γνώμην· ἐκείνος δὲ ἀπεκρίνατο· «Ὅσω προχωρῶ γράφων, τόσω μετανοῶ διότι ἐξελεξάμην ἐπάγγελμα συγγραφῆς.» Καὶ ταῦτα, σημειωτέον καλῶς, εἶπεν ὁ Σατωβριάνδος.

Ἄλλος δὲ περιφανὴς τῆς Γαλλίας ποιητής, ὁ Κορνήλιος, ἔλεγε συνεχῶς ἐν κατανύξει· «Je suis souf de gloire et affamé d'argent.»

Ἀνάγκη νὰ ἐγχαράξωμεν καλῶς καὶ τὰ δύο ταῦτα εἰς τὴν μνήμην ἡμῶν.

(*) Φυλλάδ. 92 σελ. 570.